

Місяць, зорі і злий чарівник

Леонід Куліш-Зіньків

Вирішив злий чарівник викрасти з неба зорі й місяць, щоб настала повна темінь, щоб зайчики, збираючись спати, не могли знайти своїх кубелечок, а лосі чіплялись своїми розкішними рогами за гілляччя. Наказав злий чарівник своїм слугам пошити великого мішка, якого в цілому світі не було.

Якоїсь ночі він кинув клич хапати кожную зірку й ховати її в мішку. За кілька ночей зорі опинились у страшенному полоні.

— Тепер прийшла черга Місяця, — радів самовпевнений чарівник. Він знову зібрав своїх слуг і наказав, щоб ті впіймали Місяця і вкинули у мішок до зірок. Проте так швидко тільки в казці мовиться. Насправді впіймати Місяця було важкою роботою. Тільки захотіли вхопити його, як він за густі хмари сховається. Тоді слуги з усіх сил дмухати, щоб хмари розігнати. Мучились, мучились, але нічого не виходило. Розізлились вони врешті-решт, почали дмухати ще міцніше. Розійшлися хмари, небо стало зовсім чистим, і чарівникові пощастило впіймати Місяця. Вкинули тоді вони його в мішок. Побачили це зорі, зажурились, заплакали.

— Не побивайтеся, друзі мої, я вже дещо придумав. Почекаймо доти, доки я стану молодиком.

— Ну й що з того? — перебила його одна з нетерплячих зірок.

— Сама тоді побачиш, — відповів на це Місяць.

А він уже зменшувався і зменшувався й нарешті перетворився на молодика. Повернувся він гострим і блискучим рогом і розрізав величезного мішка. З'явилася чимала дірка, з якої радісно вистрибували зорі-полонянки. Останнім вийшов Місяць. Від радості він почав світити так, що з неба було видно те, що робиться на землі. А там ревів і звивався злий чарівник. Так злився, що луснув, як повітряна кулька, а його слуги подалися хто куди.